

mange Aar. Det har ingen Interesse i denne Forbindelse. Det, der har Interesse, er, at der er kommet en Domstolspraksis, der ændrer Lovens praktiske Virkninger for Foreningerne efter Skønnet over, hvorvidt de har et større eller mindre Antal Medlemmer. Den omtalte Haandværkerforening i Nordjylland blev fritaget for at svare Forlystelsesskat trods det, at den efter alle de foreliggende Omstændigheder maa antages at have haft en rent offentlig Sammenkomst, idet Medlemmerne havde Ret til at medtage udenbysboende — og i Forhold til Fjerritslev er udenbysboende jo et ret vidt Begreb —, den blev fritaget, fordi den havde et ringe Antal Medlemmer, medens Foreninger med et større Antal Medlemmer skal betale efter den nye Praksis, fordi Højesteret har ønsket, at Begrebet Offentlighed skal knyttes til Foreningerne og deres Sammenkomster, naar de har et større Antal Medlemmer. Højesteret har for saa vidt ikke sagt, at de skal betale Forlystelsesskat, men Højesteret har afgjort, om Sammenkomsten skal kaldes offentlig. Men naar Højesteret har erklæret, at den er offentlig, fører Loven om Forlystelsesskat uvægerlig til, at der skal betales Afgift. Det er den Slags Ting, jeg har ønsket skulde ændres. Modstanden mod Lovforslaget klærer det ærede Medlem, som sagt, ikke ved at henvise til, at nu har Loven været gældende i 11 Aar. Spørgsmaalet er, om man ønsker, at de Foreninger, der har et større Antal Medlemmer, og som findes i Byerne og hyppigst bestaar af Arbejdersammenslutninger, skal have en anden Stilling overfor Forlystelsesskatten end andre. Det er Spørgsmaalet i al sin Klarhed, og det er det, der skal tages Stilling til her.

J. V. Christensen: Det forekommer mig, at den højtærede Minister nu prøver paa at sætte mig Pistolen for Brystet. Men Spørgsmaalet foreligger ikke saaledes. Der foreligger ganske vist enkelte Domme, der peger i den af den højtærede Minister antydede Retning, og i det omtvistede Tilfælde fra Fjerritslev er der ganske vist solgt Foreningsbilletter og Gode-Venner-Billetter, i alt i et Antal af 250; men det forekommer mig, at hele Spørgsmaalet, om der overfor denne eller hin Forening kan opstaa Tvivl, ikke kan afgøres ved, at man henskyder det til et Skøn. I alt Fald, som Lovforslaget nu er formet med den Tilføjelse, det har faaet, giver det ikke udtømmende Besked. Det er ganske rigtigt, at der i Folketinget har været en enstemmig Vedtagelse, det er ogsaa muligt, at vi ved

at arbejde med Sagen kan finde en Form, der kan samle Enighed her i Tinget; men samtlige de faldne Udtalelser viser jo, at der er adskillig Uoverensstemmelse med Hensyn til, hvorledes Fortolkningen skal foretages. Jeg vil derfor stadig mene, at det er det rigtigste at gaa til en Udvalgsbehandling. Jeg fastholder, hvad jeg sagde straks, at jeg vil være med til at gøre den saa kort som muligt, hvis det maa anses for at være saa uendelig paatrængende at faa Loven gennemført for at redde Foreninger fra at blive uretmæssigt ikendt Afgift af Foreningsforestillinger. Men da Spørgsmaalet først i den allersidste Tid er dukket op i den Form, som det har, maa Lovgivningsmagten have Tid til at se paa denne Tilføjelse til Loven og se, om man ikke derved skaber en Ordning, der i Virkeligheden gør en gældende Lov illusorisk paa visse Omraader.

Johannes Jensen: Jeg synes, at der i den højtærede Finansministers forrige Udtalelse laa ligesom en Sigtelse mod dette høje Ting og specielt mod Partiet Venstre for at ville skabe en Ordning paa det Omraade, vi her behandler, der var forskellig for Arbejderforeninger og for andre Foreninger. Jeg vil gerne protestere mod denne Udtalelse. Den hidtil gældende Ordning har været ganske ens for alle Foreninger, enten de var Arbejderforeninger, Teaterforeninger, Haandværkerforeninger, eller hvilke andre Foreninger det nu var. Naar en Forening arrangerede en Teaterforestilling, en Concert eller lignende, og den holdt denne Forestilling eller denne Concert indenfor sine egne Rammer — derved forstaaer jeg, saaledes som Højesteret ogsaa har fastslaaet det for Foreningen i Nordjylland, at de paagældende Medlemmer har Lov til at tage deres Familie med og indføre fremmede —, har den samme Regel ogsaa været gældende for Foreninger, der bestaar af Arbejdere. Der har ingen Indskrænkning været med Hensyn til de paagældende Foreningers Medlemstal. Det er en Misforstaaelse, at man hidtil har haft en Ordning, hvorefter Politiet skulde bestemme, om en Forening havde et større eller mindre Antal Medlemmer. De største Foreninger i Provsbyerne vil jo i Regelen være Arbejdernes S sammenslutninger, og de har naturligvis haft ganske den samme Ret som Haandværkerforeninger og Handelsforeninger til at arrangere Forestillinger og slippe for Afgift. Der har kun en Overgang været den Indskrænkning heri, at man i nogle faa Maaneder paalagde Teaterdirektørerne at